

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)

Sędziowie: SO Violetta Osińska

SO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 września 2014 r. w S.

sprawy z wniosku wierzyciela **Chłodnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w S.**

z udziałem dłużnika **E. P.**

o świadczenie pieniężne prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...)P. W.o sygn. akt KM 133/14

w przedmiocie skargi dłużnika na czynności komornika

na skutek zażalenia wierzyciela na pkt II postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 13 maja 2014 r. sygn. akt IX Co 1877/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 maja 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie sygn. akt IX Co 1877/14 umorzył postępowanie w sprawie (pkt I) oraz zasądził od wierzyciela Chłodnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w S. na rzecz dłużnika E. P. kwotę 100 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II).

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż dłużnik E. P. pismem z dnia 28.03.2014 r. złożonym w tutejszym Sądzie w dniu 02.04.2014 r. złożyła skargę na czynność Komornika, zaś pismem z dnia 24.04.2014 r. Komornik Sądowy uznał skargę dłużnika w całości i zgodnie z brzmieniem art. 767 § 4 k.p.c. zawiadomił o powyższym sąd oraz zainteresowanych, których uwzględnienie skargi dotyczy. Sąd I instancji stwierdził, iż zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód (odpowiednio skarżący) cofnął ze skutkiem prawnym pozew (skargę) lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Zażalenie na pkt 2 powyższego postanowienie wywiódł wierzyciel i wniósł o zmianę postanowienia w zaskarżonym zakresie i zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kosztów postępowania skargowego oraz zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wierzyciel wskazał, iż stosownie do treści przepisu art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne zaś uwzględnienie skargi przez komornika niewątpliwie doprowadziło do sytuacji, w której wydanie rozstrzygnięcia stało się zbędne, skoro strona postępowania osiągnęła cel w postaci zmiany postanowienia. Zdaniem wierzyciela w zaistniałym stanie faktycznym brak jest jednak podstaw do obciążania

go kosztami postępowania skargowego. Wierzyciel wskazał, iż w judykaturze i doktrynie zgodnie przyjmuje się, że pod pojęciem "strona przegrywająca sprawę" rozumie się także stronę, która przegrała sprawę ze względów formalnych. Dodał, iż w razie umorzenia postępowania stroną przegrywającą sprawę zazwyczaj jest powód, lecz w niektórych przypadkach może być on jednak traktowany jako strona wygrywająca sprawę (np.: w sprawie, w której powód cofnął pozew, gdyż pozwany spełnił dochodzone świadczenie). Zaznaczył, że w zależności od okoliczności konkretnej sprawy rozstrzygnięcie o kosztach procesu powstałych w umorzonym postępowaniu może być wydane na podstawie innych przepisów określających zasady ponoszenia kosztów procesu. Wierzyciel podniósł, iż Sąd I instancji w żaden sposób nie uzasadnił, z jakich względów to wierzyciel został uznany za stronę przegrywającą proces. Jego zdaniem skoro dłużnik podtrzymywał swoje stanowisko i nie cofnął skargi - pomimo zmiany zaskarżonego postanowienia zgodnie z jego żądaniem - to w takiej sytuacji należy uznać, iż to dłużnik jest stroną przegrywającą proces.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W postępowaniu egzekucyjnym - w miejsce występującej w procesie reguły rozstrzygnięcia o kosztach w zależności od wyniku sprawy (art. 98 i nast. k.p.c.) obowiązuje zasada zwrotu przez dłużnika wierzycielowi kosztów celowych, tj. niezbędnych do przeprowadzenia egzekucji (art. 770 k.p.c.). Koszty postępowania egzekucyjnego przed komornikiem ustala sam komornik. Koszty ściąga się wraz z egzekwowanym roszczeniem. Zasada ta oznacza, że dłużnik ponosi koszty egzekucji, ale tylko w zakresie kosztów, które są zarazem niezbędne i celowe, a zatem wprost zmierzają do wyegzekwowania konkretnego świadczenia. Przepisy III części Kodeksu postępowania cywilnego nie regulują natomiast sytuacji dłużnika w przypadku egzekucji wszczętej niecelowo w zakresie żądania zwrotu kosztów takiej egzekucji. Dłużnik może jedynie w drodze skargi na czynność komornika kwestionować rozstrzygnięcie organu egzekucyjnego w zakresie obciążenia go kosztami egzekucyjnymi. W postępowaniu egzekucyjnym, na zasadzie art. 13 § 2 k.p.c., mają jednakże odpowiednie zastosowanie również unormowania odnoszące się do kosztów postępowania rozpoznawczego, zawarte w przepisach 98 k.p.c. i nast. Przepisy o procesie, jeśli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, stosuje się zatem odpowiednio do innych rodzajów postępowań, a więc również do postępowania egzekucyjnego. Pomimo, więc tego, że komornik jest zobowiązany stosować zasadę wyrażoną w art. 770 k.p.c. to już sąd rozpoznający skargę na czynność komornika nie jest pozbawiony do posiłkowania się w odpowiednim zakresie przepisami Kodeksu postępowania cywilnego o zwrocie kosztów procesu. Za takim stanowiskiem opowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia (...) (sygn. akt (...)) wskazując, iż sąd w tym postępowaniu działa jako organ, do którego kierowany jest środek zaskarżenia i dokonując kontroli prawidłowości postanowienia komornika ustalającego koszty postępowania egzekucyjnego jest uprawniony do stosowania art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz rozstrzygnięcia, która ze stron postępowania, zważywszy na okoliczności stanowiące podstawę wszczęcia egzekucji lub przyczyny umorzenia, powinna ponieść koszty postępowania - również obejmujące koszty zastępstwa procesowego drugiej strony.

Na gruncie analizowanej sprawy skarga dłużnika doprowadziła do zmiany postanowienia w przedmiocie przyznania wierzycielowi reprezentowanemu przez radcę prawnego w postępowaniu egzekucyjnym kosztów zastępstwa prawnego, zgodnie z wnioskiem zawartym w skardze. Oznacza to, dłużnika nie można było uznać za stronę przegrywającą, nawet pomimo umorzenia przez sądu I instancji postępowania wobec uznania zasadności skargi przez komornika. W rezultacie koszt postępowania skargowego obciąża obecnie wierzyciela, tym bardziej, że komornik prowadząc sprawę egzekucyjną z wniosku wierzyciela reprezentował jego interes prawny, a więc ewentualne błędy organu prowadzącego stanowią ryzyko właśnie wierzyciela. Powyższe jest konsekwencją uznania, iż to wierzyciel jest dysponentem postępowania egzekucyjnego i to na jego wniosek i w oparciu o przedłożony przez niego tytuł wykonawczy Komornik wszczyna postępowanie egzekucyjne. Również sposób egzekucji określa wierzyciel. Wszczynając, więc postępowanie egzekucyjne wierzyciel działa na własny rachunek i na własne ryzyko.

Mając na uwadze powyższe należało, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzec jak w sentencji.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)